

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Gottwaldem ve věci

žalobkyně: **X**
sídlem J.Š., O-P
zastoupen: Mgr. Tomášem, Gureckým, advokátem,
sídlem Sokolovská 6234/64, 708 00 Ostrava

proti
žalovanému: **statutární město Havířov**
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci tohoto usnesení **bude** žalobkyni z účtu Krajského soudu v Ostravě **vrácena částka** 8 000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Odůvodnění:

1. Žalobou z 15. 4. 2019, doručenou původně Okresnímu soudu v Karviné, se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalovanému zdržet se zásahu do svého vlastnického práva spočívající v užívání a označování pozemku parc. č. 479 v k.ú. Havířov – město, zapsaného u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Ostrava, na LV 3941, jako veřejné prostranství ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., kdy předmětný pozemek je proti její vůli jako veřejné prostranství označován ve vyhláškách statutárního města Havířov č. 2/2011 a 8/2011. Následně doplnila, že jako veřejné prostranství je předmětný pozemek dále označen ve vyhlášce č. 7/2019, a je zde vybírán místní poplatek za užívání veřejného prostranství, a proto žádala zákaz jej takto označovat ve všech obdobných aktech žalovaného i v budoucnu vydaných.
2. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne č. j. 15 Co 424/2019-224 bylo řízení „*co do povinnosti žalovaného zdržet se zásahu do vlastnického práva žalobkyně spočívající v označování části pozemku parc. č. 479 ost. pl. v k. ú. Havířov – město, na kterém se nenachází parkoviště ohraničené betonovými opěrnými zdmi, jako veřejné prostranství ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v obecně závazných vyhláškách žalovaného*“, zastaveno a v tomto rozsahu byla věc postoupena Krajskému soudu v Ostravě, neboť se žalobkyně domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv proti výkonu veřejné moci, což poskytují podle § 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudy ve správním soudnictví.

3. K výzvě podepsaného soudu žalobkyně upřesnila, že navrhuje, aby soud prohlásil za nezákonný postup žalovaného, spočívající ve (i) vydání obecně závazné vyhlášky statutárního města Havířov č. 2/2011, (ii) vydání obecně závazné vyhlášky statutárního města Havířov č. 8/2011 a (iii) vydání obecně závazné vyhlášky statutárního města Havířov č. 7/2019, v části označení pozemku parc. č. 479 v k.ú. Havířov – město, zapsaného u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Ostrava, na LV 3941, jako veřejné prostranství. Dále požadovala přikázat žalovanému obnovení stavu před nezákonným zásahem a neoznačovat předmětný pozemek jako veřejné prostranství. Doplnila, že zásahem žalovaného byla přímo dotčena práva žalobkyně, konkrétně právo vlastnické a právo podnikat, neboť jí bylo odepřeno svobodně s předmětným pozemkem nakládat a zejména získat bezdůvodné obohacení za jeho užívání. Nezákonný zásah, resp. jeho důsledky, trvají, jeho ukončení lze dosáhnout rozhodnutím soudu.
4. Žalovaný k žalobě namítl, že napadené vyhlášky nemohou zasáhnout do vlastnického práva žalobkyně, protože pouze deklarují zákonný stav, neboť sporný pozemek naplňuje všechny znaky veřejného prostranství, jak jsou definovány zákonem, k čemuž dospěl i Krajský soud v Ostravě v rozsudku z 13. 1. 2021, č. j. 15 Co 424/2019-224. Do práv a povinností žalobkyně jako vlastníka tak nejsou způsobilé zasáhnout. Dále namítl nedostatek pasivní legitimace, když obecně závazné vyhlášky vydává zastupitelstvo města Havířov. Konečně namítl, že vydávání obecně závazných vyhlášek je normotvorbou na úrovni místní samosprávy a obecně závazné vyhlášky nemohou být přezkoumávány žalobou podél § 82 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když jejich přezkum náleží Ústavnímu soudu.
5. Podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
6. Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
7. Podle článku 104, odst. 3 ústavního zák. č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, *zastupitelstva mohou v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky.* Podle článku 87, odst. 1 písm. b) Ústavy, *Ústavní soud rozhoduje o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem.*
8. Žalobkyně se domáhá, aby soud označil za nezákonný postup žalovaného, když v předmětných obecně závazných vyhláškách při úpravě zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku na území města Havířova a stanovení místním poplatku za užívání veřejného prostranství, pozemek žalobkyně označil za veřejné prostranství, odstranění tohoto stavu a zdržení se označování do budoucna. Domáhá se tedy deklarace postupu žalovaného za nezákonný zásah ve smyslu shora uvedeného § 82 s. ř. s. a ochrany před ním. Vydání obecně závazné vyhlášky je však podle shora uvedeného § 104 odst. 3 Ústavy

normotvorbou zastupitelstva žalovaného v samostatné působnosti, nikoliv výkonem veřejné moci, a žalovaný zde není správní orgánem ve smyslu legislativní zkratky podle § 4 písm. a) s. ř. s., který by byl původcem nezákonného zásahu. Žalobkyně se ve skutečnosti domáhá přezkumu zákonnosti napadených obecně závazných vyhlášek, k čemuž je však povolán Ústavní soud, nikoliv soudy obecné, ani soudy rozhodující ve správním soudnictví. K témuž dospěl v nedávné době i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 9 As 264/2020-51 dne 30. 6. 2021, kdy při přezkumu krizového opatření vlády mj. uzavřel, že „*normotvornou činnost ani samotné důsledky obecně formulované právní normy tudíž nelze považovat za zásah. To nelze obcházet ani tím, že by se za zásah označil nikoliv sporný právní předpis nebo jeho jednotlivé ustanovení, ale dopady (důsledek) takového normy na jednotlivce*“.

9. Je – li postup žalovaného normotvorbou a nikoliv výkonem veřejné moc a není – li žalovaný původcem tvrzeného zásahu, je vyloučen postup podle § 82 s. ř. s. a napadený postup žalovaného není přezkoumatelný ve správním soudnictví. Krajský soud proto žalobu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro nesplnění podmínky řízení, spočívající v pravomoci správních soudů.
10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
11. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za žalobu, neboť žaloba byla před prvním jednáním odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 7. října 2021

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu